

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: **P. N.**
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice
Bělušice, 435 26 Bečov u Mostu

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2023, č. j. MSP-381/2018-OSV-OSV/9

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce podal dne 13. 5. 2018 k Vrchnímu soudu v Olomouci žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Ten mu je rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, sp. zn. Si 73/2018 odmítl poskytnout. Toto rozhodnutí následně rozhodnutím ze dne 21. 6. 2023, č. j. MSP-381/2018-OSV-OSV/6 žalovaný zrušil a vrátil věc Vrchnímu soudu v Olomouci k novému projednání. Ten rozhodnutím ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. Si 73/2018 opětovně odmítl požadované informace žalobci poskytnout. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 7. 2023. Žalobce proti němu podal odvolání (k poštovní přepravě podáno dne 2. 8. 2023), které žalovaný zamítl jako opožděné nyní napadeným rozhodnutím.
2. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že došlo k chybnému zamítnutí jeho odvolání pro opožděnost, neboť odvolání bylo odesláno v zákonné patnáctidenní lhůtě, která je lhůtou procesní. Žalovaný porušil ustanovení § 40 odst. 4

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Odvolání žalobce proti poslednímu rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci totiž nesprávně posoudil jako podané až dne 2. 8. 2023 (tedy opožděně), ačkoliv ve skutečnosti bylo podáno vězeňské službě k doručení již dne 1. 8. 2023 (tedy poslední den lhůty, tj. včas). Ve smyslu odkazovaného ustanovení pak postačilo, že odvolání bylo předáno vězeňské službě jakožto orgánu, který má povinnost jej doručit.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez jednání.
4. Předmětem posouzení nyní projednávané věci je toliko otázka včasnosti podaného odvolání žalobce proti rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Jak krajský soud ověřil ze správního spisu, dotčené rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci bylo žalobci doručeno dne 17. 7. 2023. Vzhledem k tomu, že InfZ neobsahuje vlastní úpravu délky lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, v souladu s jeho § 20 odst. 4 písm. b) se použije ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to včetně ustanovení o počítání lhůt. V souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu potom odvolací lhůta činila 15 dnů od doručení rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, tzn. že poslední den této lhůty připadl na úterý 1. 8. 2023, což žalobce nerozporoval. Mezi stranami přitom není sporu ani o tom, že žalobce dotčené odvolání odevzdal vězeňské službě k odeslání prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 1. 8. 2023 a že zásilka s odvoláním byla k poštovní přepravě předána až dne 2. 8. 2023 (jak ostatně vyplývá z podacího razítka pošty, což soud ověřil ze spisu). Jedinou spornou otázkou mezi účastníky je tak otázka, zda za okamžik podání zásilky k doručení lze považovat již okamžik odevzdání zásilky vězeňské službě či nikoliv.
5. Žalobce dovozoval včasnost svého odvolání z ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s., dle kterého je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno mj. orgánu, který má povinnost jej doručit. Dle žalobce tak odevzdání zásilky s odvoláním poslední den lhůty k podání vězeňské službě odvolací lhůtu zachovalo.
6. Krajský soud však tento názor nesdílí a ve shodě s žalovaným musí konstatovat, že žalobcovo odvolání bylo skutečně podáno opožděně, jelikož předání zásilky s odvoláním vězeňské službě nemělo v tomto případě na zachování lhůty jakýkoliv vliv. Rozhodným okamžikem k posouzení včasnosti odvolání bylo až podání zásilky k poštovní přepravě, ke kterému došlo až dne 2. 8. 2023, tedy opožděně. Žalobcem odkazované ustanovení totiž v nyní projednávané věci nelze aplikovat, jelikož se jedná o ustanovení obsahující pravidlo aplikovatelné pouze v řízení před správním soudem, neboť v souladu s jeho § 1 písm. b) soudní řád správní upravuje toliko postup soudů (účastníků a dalších osob) ve správním soudnictví. Předmětem posouzení je však průběh správního (nikoliv soudního) řízení, přičemž správní řád obsahuje vlastní pravidlo o zachování lhůty obsažené v ustanovení § 40 odst. 1 písm. d), jenž je v souladu s již zmiňovaným § 20 odst. 4 písm. b) InfZ nezbytné na projednávanou věc aplikovat. Dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je potom lhůta zachována, *je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě*. Správní řád tedy na rozdíl od žalobcem odkazovaného soudního řádu správního nespojuje zachování lhůty s předáním podání orgánu, který má

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

povinnost jej doručit. Dle správního řádu je lhůta zachována jen a pouze podáním u příslušného správního orgánu (jemuž je podání adresováno) anebo podáním zásilky držiteli poštovní licence. V nyní posuzovaném případě však k podání zásilky držiteli poštovní licence nedošlo v poslední den zákonné lhůty, proto k jejímu zachování v souladu s uvedeným ustanovením nedošlo.

7. Skutečnost, že žalobce v průběhu lhůty pro podání odvolání pobýval ve věznici, nemá sama o sobě na běh zákonné lhůty vliv. V tomto směru lze analogicky odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který ke stejnému závěru dospěl ve vztahu k opožděně podané kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 18. 5. 2005, č. j. 1 Azs 127/2004-43, č. 1250/2007 Sb. NSS, kde bylo předmětem výkladu žalobcem namítané ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s., či usnesení NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 192/2019-30).
8. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že ani v postupu vězeňské služby nelze shledat pochybení, jelikož ta je v souladu s ustanovením § 24 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, povinná korespondenci odsouzených odesílat neprodleně, nejpozději následující pracovní den jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Žalobce tedy měl při sepisu odvolání uvážit i skutečnost, že vězeňská služba může předat jeho odvolání držiteli poštovní licence až následující den. Nadto ani případné pochybení vězeňské služby by na závěr soudu o opožděnosti předmětného odvolání nemělo žádný vliv, neboť pro posouzení včasnosti odvolání je rozhodné toliko dodržení zákonné lhůty, aniž by zákon současně jakkoliv zohledňoval potenciální důvody, proč k jejímu zachování nemohlo dojít.
9. Jelikož soud shledal žalobní bod nedůvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
10. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť v řízení procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. října 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu